ΣΑΒΒΑΤΟΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24-94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43-23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
15
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΙΘ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 5838

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΙΑΧΗ ΘΡΙΑΜΒΟΥ ΠΕΡΙΕΒΑΛΕ ΤΟΝ ΠΑΝΑΓ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

ΑΙ ΠΑΤΡΑΙ ΕΔΩΣΑΝ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΝΩΜΕΝΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΡΑΤΑΞΙΝ

Ὁ χθεσινὸς λόγος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ρ.Ε. ἀπετέλεσε συμβόλαιον καὶ διὰ τὰ θέματα τῆς πόλεώς μας

Η Ε.Κ. ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

'Ενικήσαμεν...

Αὐτὴ ἡ Ἰαχὴ θριάμβου ἐκάλυψε χθὲς τὸ βράδυ τὴν πόλιν μας. Μυριάδες στόματα ἐβροντοφώνησαν μὲ πλήρη βεβαιότητα, ὅτι αὔριον αἱ κάλπαι θὰ ἀναδείξουν ὡς πρῶτον κόμμα τῆς χώρας τὴν Ε.Ρ.Ε.

Χιλιάδες λαοῦ, κατέκλυσαν, κατὰ κυριολεξίαν, ἀσφυκτικῶς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ὁδὸν Ἁγ. Νικολάου ἀπὸ τῆς πλατείας Τριῶν Συμμάχων μέχρι τῆς ὁδοῦ Κορίνθου καὶ μεγάλα τμήματα τῶν ὁδῶν Ρήγα Φεραίου καὶ Μαιζῶνος. Κατάμεστοι οἱ ἐξῶστες, τὰ παράθυρα καὶ οἱ ταράτσες ὅλων τῶν πέριξ καὶ τῶν πλησίον τοῦ ἐκλογικοῦ κέντρου οἰκιῶν. Ὁ Πατραϊκὸς λαός, κυρίως ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ψηφοφόροι, εἶχον λάβει θέσεις διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν καὶ ν' ἀκούσουν τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἡνωμένης Ἐθνικῆς Παρατάξεως ΕΡΕ — Προοδευτικῶν ἀπὸ τῆς 7ης ἑσπερινῆς. Δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι σπανίως εἰς τὰ πολιτικὰ χρονικὰ τῶν Πατρῶν παρετηρήθη εἰς ὁμιλίαν ἐκλογικοῦ κέντρου τοιαύτη συγκέντρωσις. Ὄχι μόνον εἰς ὄγκον καὶ ἄρίστην ποιότητα συγκεντρωθέντων, ἀλλὰ εἰς ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐκφράσεως αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως.

Βαθύτατα συγκεκινημένος, ὁ ἐκλεκτὸς συμπολίτης μας κ. Παναγιώτης Κανελλόπουλος δὲν ἠδύνατο ἐπ' ἀρκετὸν νὰ ὁμιλήσῃ, διότι αἱ ἐκδηλώσεις τῶν συμπολιτῶν μας ἦσαν κάτι τὸ ἀσύλληπτον. Κάτι τὸ συγκινητικὸν δι' ἀρχηγὸν Κόμματος. Αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ ἔδωσαν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ΕΡΕ τὴν βεβαίωσιν τῆς αὐριανῆς θριαμβευτικῆς νίκης.

ΠΟΡΕΙΑ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

Ἡ χθεσινὴ πορεία τοῦ κ. Κανελλοπούλου, τοῦ ἀξίου ἀρχηγοῦ τῆς Ἡνωμένης Ἐθνικῆς Παρατάξεως ΕΡΕ — Προοδευτικῶν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν βόρειον Πελοπόννησον, δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς πορεία θριάμβου καὶ νίκης. Ὁ λαὸς τῆς Ἀχαΐας ὑπεδέχθη τὸ εὐγενὲς τέκνον τῶν Πατρῶν εἰς τὰ σύνορα τοῦ νομοῦ μας, εἰς Αἰγείραν. Ἡ ἐθνικὴ ὁδὸς εἶχε σπαρῆ μὲ σμέρτα καὶ δάφνες. Μία τεραστία ἀψὶς ἠύχετο εἰς τὸν ἀρχηγὸν «Καλῶς ὥρισες». Ἑκατοντάδες χωρικοὶ ἀνέμενον νὰ σφίξουν τὸ χέρι τοῦ κ. Παν. Κανελλοπούλου. Ὁμοίως προσῆλθον οἱ ὑποψήφιοι τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ΕΡΕ — Προοδευτικῶν καὶ δεκάδες Πατρινῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφίχθησαν διὰ παντὸς τύπου τροχοφόρων.

Ἡ σχηματισθεῖσα φάλαγξ, διερχομένη ἐκ τῶν χωρίων τῆς Αἰγιαλείας, διήγειρε τοὺς ἀναμένοντας, οἱ ὁποῖοι μὲ δάφνας καὶ λάβαρα ὑπεδέχοντο τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ε.Ρ.Ε.

Ο ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ λόγος τοῦ κ. Κανελλοπούλου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Συμπολῖται,

Ὅταν, πρὸ ὀλίγης ὥρας, εἰσηρχόμην εἰς τὴν γενέτειράν μου, διεπίστωσα ἕνα φαινόμενον θλιβερόν, τὸ ὁποῖον δὲν βαρύνει τὴν πόλιν, ἀλλὰ βαρύνει ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπιχειροῦν ἀπὸ διετίας νὰ καταστρέψουν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν συνείδησιν τῶν νέων. Ὅταν εἰσηρχόμην εἰς τὴν πόλιν, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπῆρχον ὠργανωμέναι ὁμάδες «εὐγενῶν νέων», οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν νὰ μὲ ὑποδεχθοῦν μὲ κραυγάς, αἱ ὁποῖαι ἦσαν κραυγαὶ ἀποδοκιμασίας.

Εἶναι ἀδύνατον οἱ νέοι αὐτοὶ τῶν 15—17 ἐτῶν — διότι διεπίστωσα τὴν ἡλικίαν των — ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας νὰ ἐσχημάτισαν ὁμάδας, διὰ νὰ προβοῦν εἰς αὐτὴν τὴν ἄτοπον ἐκδήλωσιν. Δὲν μοῦ συνέβη, διότι δὲν ἀπετολμήθη, ὄχι διότι δὲν ὑπῆρχεν ἡ πρόθεσις ἐκ τῶν ἀντιπάλων μου, εἰς τὰς ἄλλας πόλεις. Ἐκτὸς μιᾶς περιοχῆς τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἀπετολμήθη ἡ συγκρότησις τοιούτων ὁμάδων διὰ τὴν ὑποδοχήν μου. Οὔτε εἰς τὴν Μακεδονίαν, οὔτε εἰς τὴν Θεσσαλίαν, οὔτε εἰς τὴν Στερεάν, οὔτε εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Πελοποννήσου, οὔτε εἰς τὰς νήσους καὶ ἀπετολμήθη εἰς τὴν γενέτειράν μου. Εὐχαριστῶ τοὺς ἀντιπάλους μου διὰ τὴν εὐπρέπειάν των.

Ἐθεώρησα καθῆκον μου, ὅταν διεπίστωσα, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἡ 5η καὶ ἡ 6η καὶ ἡ 7η ὁμάς, ἐθεώρησα καθῆκον μου νὰ κατέλθω τοῦ αὐτοκινήτου μου καὶ νὰ πλησιάσω τοὺς νεαρούς. Τοὺς ἐπλησίασα καὶ κατέβασαν τὰ πρόσωπά των καὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ μὲ ἀτενίσουν. Ἐπρόκειτο περὶ παιδιῶν 14—17 ἐτῶν, καὶ τοὺς εἶπον, ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκαμαν, εἶναι ἀτόπημα. Ἐὰν ἤρχετο εἰς τὴν πόλιν ὁ κ. Παπανδρέου, νὰ τὸν ὑπεδέχοντο. Ἐφ' ὅσον ἦλθα ἐγώ, δὲν ἦτο δικαίωμα τῶν νέων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἀκόμη στρατευθῆ καὶ δὲν εἶναι πολῖται, νὰ συγκεντροῦνται εἰς μικροομάδας καὶ νὰ μὲ ἀποδοκιμάζουν. Δικαίωμα ἔχουν μόνον, ὅπως τοὺς εἶπα, ὅσοι ἔχουν στρατευθῆ.

Ἐὰν ἐλεύθεροι πολῖται τῶν Πατρῶν ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ ἀποδοκιμάσουν, συγκεντρούμενοι εἰς οἱανδήποτε περιοχὴν τῆς πόλεως, θὰ ἦτο δικαίωμά των. Θὰ τὸ ἐθεώρουν λόγον βαθυτάτης πικρίας, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ κατέλθω τοῦ αὐτοκινήτου μου καὶ νὰ τοὺς ζητήσω τὸν λόγον. Κατῆλθον ὅμως, διότι διεπίστωσα, ὅτι ἦσαν παιδιά. Καὶ σκεφθῆτε, ἀναλογισθῆτε, συμπολῖται, τί σημαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Τί σημαίνει ἡ ὕπαρξις ἑνὸς κόμματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ διετίας συνηθίζει τοὺς ἀθώους νέους τῶν 14 καὶ 17 ἐτῶν νὰ προβαίνουν εἰς ἐνεργείας, τῶν ὁποίων τὴν σημασίαν δὲν ἐννοοῦν. Τοὺς συνηθίζουν εἰς ἀπρεπείας, τὰς ὁποίας δὲν ἀποφασίζουν οἱ ἴδιοι.

Αὐτὸ ποὺ συνέβη ἀπόψε δὲν βαρύνει τοὺς νέους αὐτούς. Βαρύνει τοὺς ἡγέτας τῆς Ε. Κ. οἱ ὁποῖοι ἔχουν φέρει τοὺς νέους αὐτοὺς εἰς ψυχικὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς νέους τῆς Ἄκρας Ἀριστερᾶς καὶ ἔχουν χάσει καὶ τὴν ἐπαφήν των μὲ τὴν ἐθνικὴν Ἰδέαν, μὲ τὴν πατρίδα, μὲ τὴν Δημοκρατίαν.

ΟΛΟΘΕΡΜΟΣ
Η ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ἀγαπητοὶ φίλοι, ἀπόψε, ἔκλεισε ὁ κύκλος μιᾶς μεγάλης περιοδείας καὶ μιᾶς μεγάλης σειρᾶς λόγων, οἱ ὁποῖοι ἐξεφωνήθησαν ὑπ' ἐμοῦ εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειαν. Πιστεύω ὅτι δὲν ὑπῆρξε προηγούμενον τοιαύτης ἐντατικῆς προσπαθείας. Καὶ εἶμαι εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεόν, διότι μοῦ ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ ἀνταπεξέλθω εἰς αὐτὴν τὴν βαρεῖαν προσπάθειαν. Παντοῦ ὅπου εὑρέθην, ἦτο τοιαύτη ἡ ψυχικὴ συμπαράστασις τῶν μεγάλων λαϊκῶν μαζῶν, τῶν μεγάλων ὁμάδων ὑπερηφάνων πολιτῶν καὶ ἀτόμων ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Μὲ ἐβοήθησεν ἡ συμπαράστασις τῶν τεραστίων αὐτῶν ὁμάδων, ἡ καταπληκτικωτέρα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ χθεσινὴ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον διεπίστωσα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος, ηὔξησε τὰς διανοητικάς καὶ ψυχικάς μου ἱκανότητας νὰ ἀντιμετωπίσω τὰς νέας μου εὐθύνας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τεσσάρων τελευταίων ἑβδομάδων, ἐδημιουργήθη καὶ θὰ τὸ ἴδητε τὴν 16ην Φεβρουαρίου, ἱστορία. Ἡ ἱστορία ἤνοιξεν ἕνα νέον κεφάλαιον. Εἶχα δίκαιον, ὅταν εἶπα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅτι μεγίστη ὑπάρχει ἀπόστασις μεταξὺ τῆς 3ης Νοεμβρίου καὶ τῆς 16ης Φεβρουαρίου. Δὲν τὸ ἐφαντάσθη ὁ συμπολίτης μου ἀρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Γ. Παπανδρέου.

Συναισθηματικῶς, ἔχει ἰδιαίτεραν σημασίαν ἡ λογοδοσία τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, ὅταν γίνεται ἀπέναντι ἐκείνων, εἰς τοὺς κόλπους τῶν ὁποίων ἐγενήθη καὶ ἀνετράφη ὁ λογοδοτῶν. Ἡ 3η Νοεμβρίου ὑπῆρξε μία στιγμιαία στροφὴ εἰς τὴν πολιτικὴν μας ζωήν. Ὁ λαὸς δὲν ἠγνόησε καὶ δὲν ὑπετίμησε τὸ μέγα ἔργον τῆς θετίας, ἔργον τοῦ ὁποίου πρωτεργάτης ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς ΕΡΕ, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς ὀκταετίας Κων. Καραμανλῆς. Δὲν ὑπετίμησεν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὸ ἔργον ἐκεῖνο, ἀλλὰ εἶναι φυσικόν, ὕστερα ἀπὸ μίαν μεγάλην προσπάθειαν, ὡς αὐτὴ τῆς θετίας, προσπάθειαν ἀναμορφώσεως εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, πρὸς στιγμήν, ὄχι εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ Ἑλληνικοῦ χρόνου, ἀλλὰ πρὸς στιγμήν, νὰ κουρασθῆ.

Καὶ ἐνῷ ἡ ΕΡΕ καὶ ὁ ἀρχηγός της κατὰ τὰς προηγουμένας ἐκλογὰς ἐκήρυξε τὴν συνέχειαν — ὀρθῶς — τῆς μεγάλης αὐτῆς προσπαθείας, χωρὶς νὰ θελήσῃ — αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀρετήν του — ἀλλὰ ἀπετέλεσε καὶ πολιτικὸν σφάλμα — χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἀναπτύξῃ πλήρως τὴν σκέψιν του καὶ νὰ εἴπῃ, διότι ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ τὸν κατηγοροῦσαν ὡς δημαγωγόν, νὰ εἴπῃ ὅτι ἦλθε πλέον ἡ στιγμή, ποὺ παράλληλα μὲ τὴν μεγάλην ἀνορθωτικὴν προσπάθειαν, νὰ ἀσκηθῆ καὶ μία μεγαλυτέρας μορφῆς κοινωνικὴ πολιτική, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ ἐνέμεινεν εἰς τὴν γραμμὴν τὴν αὐστηρὰν καί, ἀντιθέτως πρὸς αὐτόν, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐνέμεινεν εἰς αὐτήν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου περιεφέρετο ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ὑπέσχετο τὰ πάντα. Ὁ μοχθήσας διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νέου οἰκοδομήματος τῆς οἰκονομίας Ἑλληνικὸς λαός, ἰδίᾳ εἰς τὴν ὕπαιθρον, φυσικὸν ἦτο νὰ σκεφθῆ, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ τύχῃ καὶ τῆς στοργῆς, τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὸν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Δὲν κακίζω ποτὲ τὸν λαὸν διὰ τὰς ἀποφάσεις του. Τὰς ἀναλύω. Τὰς κρίνω ὄχι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ κριτοῦ, ὁ ὁποῖος δικάζει, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὰς ἀναλύει καὶ τὰς ἀνάγει εἰς τὰ αἴτιά των. Κριτὴς εἶναι μόνον ὁ λαὸς καὶ κρίνει ἡμᾶς. Ἡμεῖς δὲν δικαιούμεθα νὰ τὸν κρίνωμεν καὶ δὲν δικαιούμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ κρίσις του τὴν 3ην Νοεμβρίου ὑπῆρξεν ἐσφαλμένη ἢ ἄδικος. Πιθανῶς νὰ εἶχε τὸ ἱστορικόν της νόημα αὐτὴ ἡ κρίσις ἡ αὐστηρά. Ἴσως ἐσκέφθη ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅτι ναὶ μὲν μέγα ὑπῆρξε τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπετελέσθη, ἀλλὰ εἴχομεν καὶ ἴσως καὶ δικαίως ἐπαναπαυθῆ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἐπετελέσαμεν, μὲ τὴν βοήθειαν, ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐργατικότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐθεωρούσαμεν ὡς αὐτονόητον, ὅτι ὁ λαὸς ἔπρεπε νὰ μᾶς δώσῃ καὶ πάλιν τὴν πλειοψηφίαν. Καὶ ὁ λαὸς ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς τὴν δώσῃ. Ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε — διότι δὲν εἶναι μόνον παιδαγωγοὶ τοῦ λαοῦ οἱ ἡγέται, εἶναι καὶ ὁ λαὸς παιδαγωγὸς τῶν ἡγετῶν — καὶ ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἔχουν οἱ κύριοι τῆς ΕΡΕ αὐτὴν τὴν ὑπερβολικὴν αὐτοσυνείδησιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσαν καὶ αὐτὴν τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ λαὸς καὶ πάλιν θὰ τοὺς ἐμπιστευθῆ τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν.

Μετὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου, ἐσημειώθησαν ὡρισμένα γεγονότα καὶ ἐν σχέσει πρὸς αὐτὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ λογοδοτήσω ἀπέναντί σας.

Ἀκολούθως ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ΕΡΕ κ. Κ. Καραμανλῆ καὶ εἰς τὴν ὑπόδειξιν τοῦ κ. Κανελλοπούλου ὡς διαδόχου του εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ κόμματος τῆς ΕΡΕ καὶ ἐτόνισεν ὅττι ἐνὰ ζητήσῃ τὴν ἔγκρισιν τῆς συνελεύσεως ὅλων τῶν κοινοβουλευτικῶν μελῶν τῆς ΕΡΕ, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλῳ των δι' ὀνομαστικῆς ψηφοφορίας τῶν 130 βουλευτῶν ἐνέκριναν τὴν ἀνάληψιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἡγεσίας.

Οἱ ἀντίπαλοι χαιρεκάκως ἀνέμενον τὴν ἀπόφασιν τῆς συνελεύσεως τοῦ κόμματος, ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς διασπάσεώς του, ἀλλὰ διεψεύσθησαν εἰς τὴν προσδοκίαν των αὐτὴν ἐκ τῆς καταδειχθείσης ἀρραγοῦς τούτου ἑνότητος.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς Βουλῆς, ἡ ἀντίπαλοί μας ἔτριβον τὰς χεῖρας χαιρεκάκως, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν ἀποστάται, ἐπὶ τῆς συνδρομῆς τῶν ὁποίων ὑπελόγιζον. Καὶ δὲν ἠρκέσθησαν νὰ εὔχωνται τὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟΝ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΩΣ ΕΘΝΙΚΟΝ ΗΓΕΤΗΝ

Ὅ,τι κατ' ἐξοχὴν χαρακτηρίζει καὶ τὸν προχθεσινὸν εἰς Ἀθήνας καὶ τὸν χθεσινὸν εἰς Πάτρας λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς ΕΡΕ, εἶναι ἡ βαθυτάτη συνείδησις εὐθύνης. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ἐκείνη, ποὺ τὸν ἐπιβάλλει ὡς ἐθνικὸν ἡγέτην. Εἶναι ἐκείνη, ποὺ τοῦ δίδει τὸ ἠθικὸν δικαίωμα κατηγόρου τῶν δημοκόπων. Τῶν κραυγαλέων αὐτῶν δημαγωγῶν, οἱ ὁποῖοι, μαινόμενοι, προσπαθοῦν νὰ ὁδηγήσουν τὸν Λαὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πλάνης. Ἡ βαθυτάτη συνείδησις εὐθύνης εἶναι ἐκείνη, ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν νίκην. Ὁμιλεῖ, πράγματι, ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος, ἀνταποκρινόμενος εἰς ἐπιτακτικὰ αἰτήματα τοῦ Ἔθνους. Καὶ χαράσσει πορείαν μὲ τὴν ἀπόλυτον ἐκείνην διαύγειαν, ἡ ὁποία μόνον μὲ καθαρὰς προθέσεις εἶναι δυνατή. Δὲν εἰμπορεῖ, βέβαια, νὰ εἶναι φιλάνθρωπος πρὸς τὴν Ἕνωσιν Κέντρου. Διότι οἱ ἄνθρωποί της, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι ἁπλῶς ἀντίπαλοι ἰδικοί του. Εἶναι ἀντίπαλοι τοῦ Ἔθνους, ἀφοῦ αὐτοῦ τὸ συμφέρον ἀντιστρατεύονται καὶ αὐτοῦ τὰ ἱερὰ καπηλεύονται. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ἡ ὑπερβάλλουσα ἐπιείκεια ὡς πρὸς τὴν μεταχείρισιν, θὰ ἰσοδυνάμει μὲ ἀναλγησίαν ἔναντι τοῦ Λαοῦ. Καὶ ἡ ἀπειλὴ καραδοκεῖ κυνικὴ καὶ ἀδίστακτος. Δὲν θὰ ἦτο ἄξιον ἐθνικοῦ ἡγέτου νὰ μὴ τὴν ἐπισημάνῃ μὲ ὀξύτητα, μὲ ἐπιμονήν, μὲ πάθος. Διότι, ἀλλοίμονον, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀφεθῇ ἡ χώρα εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀδιστάκτων. Αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐνήργησαν ὡς σπορεῖς τοῦ μίσους, ὡς ὑπονομευταὶ καὶ ὡς γεφυροποιοὶ τῆς ἀναρχίας· ἀφοῦ ἐκήρυξαν τὴν ἀναστάτωσιν καὶ ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ἀντεθνικὸν ἀξίωμα «ὁμαλότης διὰ τῆς ἀνωμαλίας», ἐπέρασαν, ἐπὶ ἑπτὰ ἑβδομάδας, εἰς φάσιν κυβερνητικῆς κραιπάλης, ἀσυστόλου δημαγωγίας καὶ ἀσυγκρατήτου τραμπουκισμοῦ. Αὐτά, δηλαδή, ποὺ ἀγωνίζονται, τώρα, νὰ ἐπιβάλουν, ζητοῦντες πρὸς τοῦτο λαϊκὴν ἔγκρισιν. Αὐτὸν τὸν κίνδυνον, μὲ ὅλα τὰ ἐκθεμελιωτικὰ ἐπακόλουθά του δακτυλοδεικτεῖ ὁ ἐπιφανὴς συμπολίτης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ Παν. Κανελλόπουλος. Καὶ μὲν τὴν ἔξαρσιν, ποὺ πάντα τὸν δονεῖ, καὶ μὲ τὴν ὀξυδέρκειαν, ποὺ παρακολουθεῖ τὸν στοχασμόν του, καὶ μὲ τὴν πεῖραν, ποὺ ἔχει ἀποθησαυρίσει, ὕστερα ἀπὸ πολυετῆ προσφορὰν εἰς τὴν δημοσίαν ζωήν, καταγγέλλει τὴν Ἕνωσιν Κέντρου ὡς ἐχθρὰν τοῦ Ἔθνους. Ἐχθράν, διότι χάριν κομματικῆς ἰδιοτελείας, ἀδιαφορεῖ ἐὰν θὰ τὸ παραδώσῃ ἀνυπεράσπιστον εἰς τὴν μανίαν θυελλῶν, εἰς τὴν ἀσυναρτησίαν τραγικῶν περιπετειῶν, εἰς τὴν δίνην συμφορῶν, αἱ ὁποῖαι εὐκρινῶς διαγράφονται, ἐὰν ὁ κ. Παπανδρέου ἤρχετο εἰς τὴν ἀρχήν.

Προφήτης καὶ μαχητὴς τοῦ Ἔθνους, ὁ κ. Παναγιώτης Κανελλόπουλος διεξάγει τὸν ἀγῶνα μὲ συνέπειαν, σθένος καὶ ἀρετήν. Καί, πρὸ παντός, μὲ πίστιν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Λαόν της. Καὶ ὁ Λαὸς καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, ἀσφαλῶς, θὰ τὴν θωρακίσῃ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην του πρὸς τὸν Ἐθνικὸν Συνασπισμὸν ΕΡΕ - Προοδευτικῶν καὶ μὲ τὴν ὀργήν του ἐναντίον τῶν ὑπονομευτῶν.

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ

Πατρινὴ συνάδελφος, ἡ «Ἡμέρα», ἀναλαβοῦσα τὴν χειραγώγησιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀνδρέου Παπανδρέου εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς πολιτικῆς σταδιοδρομίας του, ἐπιμένει, ἀποδίδουσα εἰς αὐτὸν τὴν πατρότητα τῆς κινήσεως πρὸς ἵδρυσιν ἐν Πάτραις τοῦ Γ' Πανεπιστημίου. Δὲν συμφωνοῦμεν. Καὶ διὰ νὰ ἐξομολογηθῶμεν μίαν ἁμαρτίαν μας, πιστεύομεν ὅτι ἡ δημοσιευθεῖσα συνέντευξις περὶ τοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἦτο συνέντευξις τοῦ κ. Ἀνδρ. Παπανδρέου πρὸς τὸν Διευθυντήν της, ἀλλὰ συνέντευξις τοῦ Διευθυντοῦ της πρὸς τὸν κ. Παπανδρέου. Διότι ὁ Διευθυντής της ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸ θέμα, ὅπως τὸ ἐγνωρίζαμεν καὶ ἡμεῖς, πολὺ πρὶν ὁ κ. Παπανδρέου τὸ ἰδιοποιηθῇ ὡς προσωπικόν του ἐπίτευγμα.

Ἡ συνάδελφος ἀδικεῖ τὴν νοημοσύνην τῶν Πατρινῶν, ὅταν γράφῃ, ὅτι «ἔξοχοι ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ εἰργάζοντο διὰ τὴν σύνταξιν μελετῶν ἐν στενῇ ἐπαφῇ μὲ τὸν κ. Ἀνδρ. Παπανδρέου, ἀλλὰ εἰργάζοντο ἐν πάσῃ μυστικότητι, ἐπειδὴ ἐγνώριζαν τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἀντίδρασιν τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ, ἕνεκα τοῦ σπαραγμοῦ της ἀπὸ τὰς περιφερειακὰς «βαρωνείας». Δηλαδὴ ἀπὸ τὸν κ. Ἀβέρωφ.

Κατ' ἀρχήν, δὲν εἶναι κὰν νοητὸν ἐπὶ Κυβερνήσεως Καραμανλῆ καὶ μὲ ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τὸν κ. Παν. Κανελλόπουλον, νὰ ἐργάζεται, ἐν ἀγνοίᾳ τούτων, συνεργεῖον ὑπαλλήλων διὰ τὸ διὰ τὰς Πάτρας προοριζόμενον Πανεπιστήμιον. Ἡ σοβαρότης αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισχοῦ ἀφίεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν συμπολιτῶν μας.

Δεύτερον: Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγνώσθη, ὅτι ὁ κ. Ἀνδρέας Παπανδρέου θὰ κατήρχετο εἰς τὴν πολιτικήν, ἐν ἦτο γνωστὸν διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Ὅτι, δηλαδή, ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου παρεκάλεσε θερμότατα τὸν κ. Κων. Καραμανλῆν νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐπάνοδον καὶ ἐγκατάστασιν τοῦ υἱοῦ του εἰς τὴν πατρῴαν γῆν. Καὶ ὁ κ. Καραμανλῆς, γενναῖος, ὅπως ἦτο πάντοτε, καὶ μὲ τὴν ἀνωτερότητα, ἡ ὁποία τὸν διέκρινεν, ἐνέδωκεν εἰς τὴν πατρικὴν παράκλησιν καὶ ἐτίμησε τὸν υἱὸν Παπανδρέου, ἀναθέσας εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίαν, τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀπόδοσιν. Ὑποθέτομεν, ὅτι ὁ κ. Ἀνδρ. Παπανδρέου θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τὸν κ. Καραμανλῆν. Τόσον, τοὐλάχιστον, εὐγνώμων, ὥστε νὰ εἶχε τὴν στοιχειώδη εὐπρέπειαν νὰ ἀποφεύγῃ συνωμοσίαν μετὰ τῶν «ἐξόχων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ» διὰ τὴν μελέτην ἔργου ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ προστάτου του, τὸ ὁποῖον αὐτὸς θὰ ἰδιοποιεῖτο, ὅταν ὁ κ. Καραμανλῆς θὰ ἀπεμακρύνετο τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπεφύγαμεν μέχρι σήμερον, ἀποφεύγομεν καὶ τώρα, νὰ κρίνωμεν τὸν κ. Ἀνδρέα Παπανδρέου, τοὺς τίτλους του καὶ τὰς δυνατότητας τῆς εἰσφορᾶς του εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας. Ἄλλως τε, καὶ ὁ ἴδιος, μέχρι τῆς καθόδου του εἰς τὴν πολιτικήν, οὐδὲ μιᾶς ἐπωφελήθη εὐκαιρίας διὰ νὰ δώσῃ ἐμπράκτως ἀποδείξεις τῶν τόσων προσόντων, τὰ ὁποῖα, διὰ τῶν ἐκλογικῶν ἐντύπων, διαφημίζονται εἰς ὅλους τοὺς τόνους, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται ὡς «ντὲ φάκτο» καὶ «ντὲ γιοῦρε» ὑπαρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου καὶ μέλλων πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος. Θὰ τὸ ηὐχόμεθα, ἂν καὶ βασίμους ἔχομεν ἀμφιβολίας, ἐνισχυομένας ἀπὸ τὸν κάπως πολὺ ἀμερικανικὸν τρόπον τῆς προβολῆς του. Τρόπον πολὺ διαφέροντα ἀπὸ ὅσα ἰσχύουν εἰς τὸν ἰδικόν μας τόπον.